

Hvězdný prach

MAGIE V KORUNÁCH

C PRESS

LINDA
CHAPMANOVÁ

Hvězdný prach

Magie v korunách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Linda Chapmanová
Hvězdný prach: Magie v korunách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hvězdný prach

MAGIE V KORUNÁCH

LINDA CHAPMANOVÁ

 CPRESS

*Věnování: Jasmine Ivoryové za to,
že se stala inspirací pro Lucku*

KAPITOLA

první

V listí stromů ševelil noční vánek. Lucka se zhluboka nadechla – tohle byl okamžik, na který čekala. Okamžik, kdy se chystala konečně vyzkoušet svou vyšší magickou moc. Celá rozechvělá si zastrčila za uši pramínky dlouhých kaštanově hnědých vlasů. *Prosím, ať to dokážu*, pomyslela si toužebně.

Zaslechla šramot a rozhlédla se. Mezi stromy na okraji mýtiny se objevil lišák. Rudohnědá srst se mu třpytila v měsíčním světle. Zvědavě se na ni podíval a běžel si po svých. Lucka se jen usmála a sledovala, jak mizí v houští. Byla to zvláštní představa, že ještě před několika měsíci by takhle sama

o půlnoci uprostřed lesů byla pěkně vystrašená. Jenže tehdy ještě nevěděla, že je duchem hvězdného prachu. Duchové žili přes den normálním lidským životem, ale večer se vyslovením magického zaklínadla proměňovali do své hvězdné podoby a odlétali do lesů, aby se starali o rostliny a zvířata, vyhledávali v přírodě všelijaké potíže a napravovali neplechu způsobenou lidskou bezohledností. Lucka byla z této své schopnosti a povinnosti nadšená. Moc ráda se v noci setkávala s přáteli, byla šťastná, že umí létat a sblížovat se s divokými zvířaty, ale ze všeho nejvíc ji těšilo, že umí kouzlit!

Duchové hvězdného prachu se dělili do čtyř skupin. Lucka jako letní duch dokázala svými kouzly ohřívat věci a zakládat ohně. Uměla také vyčarovat neviditelný štít, který ochránil kohokoliv a cokoliv před nebezpečím, ale to už byla právě vyšší magická moc – velice odlišný druh magie, se kterou se Lucka teprve začala seznamovat. Vyšší moc ji učila používat Rebeka, jedna z dospělých letních duchů. A ta jí sdělila, že právě dnes v noci by si mohla poprvé vyzkoušet vyčarovat ochranný štít. Lucka celý den nemyslela na nic jiného.

Rozhlížela se po mýtině a doufala, že se Rebeka brzy objeví. Hvězdy na nebi se třpytivě mihotaly a vzduch se jen tetelil magií. Lucčin zrak padl na uschlou větev ležící v trávě. *Když už musím čekat, můžu si aspoň procvičit normální letní magii*, pomyslela si. *Třeba rozdělat jen takový malý ohníček*. Zmocnilo se jí vzrušení. Věděla, že se zakládáním ohňů v lese musí být nanejvýš opatrná, ale kouzlení byla taková zábava, že mu Lucka nedokázala odolat.

To bude v pořádku, řekla si, nemůže se přece nic stát. Namířila prst na větev a zašeptala: „Přijď ke mně, ohni!“

V náručí se jí zrodila magická moc a vyšlehla jí z konečků prstů. Větev propukla v plameny.

Lucka byla na chvíli až překvapená, jak to šlo snadno, ale už věděla, že se teď na oheň nesmí přestat soustředit. Dovedl se totiž velmi snadno vymknout kontrole. Zaměřila tedy pozornost na plameny a silou mysli donutila oheň uhasnout. Byl čím dál slabší a slabší, až dohořel docela a zůstala po něm pouze zčernalá jizva ohořelého dřeva na lesní prsti.

„Skvěle.“

Lucka se otočila. Z kraje mýtiny ji sledovala Rebecka. V hvězdném svitu se třpytily její nádherné zlaté šaty. „Ten oheň jsi dokázala ovládnout výborně,“ pochválila ji.

Lucku zahřál u srdce pocit hrdosti. „Děkuji.“

Rebecka došla až k ní. „Je hodně neobvyklé, aby tak mladí duchové jako ty dokázali rozdělovat ohně. Většina z nich dovede věci jen zahřívat. Doufám, že pro tebe bude vyšší magie stejně snadná. Takže, jsi připravená vyzkoušet si ochranný štít?“

„Ano, prosím!“ vydechla Lucka dychtivě.

„Pamatuješ si, co máš dělat?“ zeptala se Rebeka.

„Musím zavřít oči a představit si hvězdy na nočním nebi uspořádané do obrysu štíra,“ vykládala Lucka. „Říká se jim souhvězdí Štíra.“

Rebeka přikývla. „A proč si máš představovat právě Štíra?“

„Protože letní královská hvězda Antares je jeho součástí. Moje magie pramení z hvězdy Antares, protože jsem letní duch hvězdného prachu jako ty,“ odříkala Lucka bez zaváhání.

„Výborně.“ Rebeka vypadala potěšeně. Zvedla ze země spadlý list. „Teď si v duchu představ Štíra. Když to uděláš správně, měla bys cítit, jak do tebe proudí moc z hvězdy Antares. Řekni: ‚Přijď ke mně, štíte‘, otevři oči a soustřeď se na tento list. Bude-li tvá magie fungovat, mělo by se ti podařit vykouzlit magický štít, který mi zabrání v tom, abych listu ublížila. Začni se soustředit. Musíš vidět před očima každou jednotlivou hvězdu souhvězdí, jinak kouzlo nebude fungovat.“

Lucka zavřela oči a představila si souhvězdí. Začala řádkou hvězd, které odpovídaly článkům štírova trupu a zadečku.

Začaly ji brnět paže. *Funguje to*, pomyslela si vzrušeně. Cítila, jak v ní začíná proudit magická moc. Napadlo ji, jestli se používání vyšší magické moci daří také jejím nejlepším kamarádkám. *Pro Allegru to bude určitě hračka*, říkala si, *Allegrě se daří vždycky všechno...*

„Soustřed' se, Lucko,“ vytrhl ji z myšlenek Rebečin tichý hlas.

Lucka sebou trhla a uvědomila si, že brnění ustalo.

„Všechno ostatní musíš vyhnat z hlavy,“ vysvětlovala jí Rebeka. „Soustřed' se pouze na Štíra.“

Lucka přikývla a zkusila to znovu. Nechala ve své mysli vyskakovat hvězdy, jednu po druhé. Osten, zadek, trup, hlava, klepeta...

Prohnala se jí další vlna magie, prudká a mocná. Lucka nad její silou zalapala po dechu.

„Přijď ke mně, štíte!“ zvolala a namířila prst na list v Rebečině ruce.

Rebeka se pokusila zmuchlat lístek do kuličky, ale jakmile ho pustila, ihned se narovnal do původního tvaru.

Lucka měla pocit, jako by jí v žilách proudil oheň, ale bylo jí to jedno. Celé její tělo žhnulo magickou

mocí. Cítila se silná, nezastavitelná – jako by mohla dokázat cokoliv, co si jen zamane.

Rebeka zkusila list roztrhnout, ale jen se v jejích prstech ohýbal a natahoval. Položila ho na zem a dupla na něj, ale lístek zůstal nepoškozený.

Rebece se na tváři rozzářil úsměv. „To je ono. Teď nech magii odejít.“

Lucka zaváhala. V žilách jí kolovala magická moc. Neměla chuť se jí vzdát. Toužila si ji ponechat...

„Lucko?“ oslovila ji Rebeka a čelo jí zbrázdily vrásky. „Lucko,“ nařídila, „nech magii odejít!“

Lucka si povzdechla a nechala svou mysl opustit obraz souhvězdí. Brnění ustalo. Lucka zamrkala. Najednou si připadala omámená, jako v závratí, a měla chuť se rozesmát. „No páni!“ zvolala a šedo zelené oči jí jen zářily. „To... to bylo něco!“

„Podařilo se ti vytvořit mimořádně silný ochranný štít.“ Rebečin hlas měl v sobě zvláštní podtón, zněl skoro znepokojeně. „Dokázat něco takového na první pokus, to je opravdu mimořádné.“

„Byl to fantastický pocit!“ rozplývala se Lucka.

„Jednou z tebe bude velice mocný duch,“ pronesla pomalu Rebeka.